

จดหมายฉบับที่ 4 จากซีคาโก

14 มีนาคม 2515

พ่อกทศศิถึง

ทำไมเจ็บหายไป ไม่เห็นทอบเรื่องไม่ว่าเลย เห็นคุณพ่อบ่นไป
วาคาส่งแพง ก็เห็นจะไม่ทองส่งแล้ว ส่งเป็นเงินไปก็กว่า เราไม่คิด
หรือกว่าจะทองรบกวนมาอีก นึกว่าจะหมกปัญหาไปแลวนะ งานก็มีทำ
แล้ว คันมีปัญหาเรื่องวิชาเขาจนได้ เมื่ออาทิตย์ก่อนเห็นว่า วิชาจน
จะหมกอายุ มีสเคอร์ยีน แบลค ก็เตือนให้เราไปขอวิชาที่กองตรวจ
คนเขาเมือง มันไม่ยอมให้ทอ มันให้ออกนอกประเทศทาเคียว มันซึก
เส้นกายวันที่ 18 มีนาคม พรุ่งนี้ มะรันนั้แหละ ไอ้เรื่องขอเปลี่ยนวิชา
ก็ยังไม่ออกมา มันทำงานกันคนละคนเลย ฝ่ายตรวจก็ตรวจไป กอง-
แรงงานสำหรับชาวต่างประเทศก็ทำไปคนละทาง เรื่องของเรื่องก็ทอง
แผนว่าจะไปหา บีเตอร์ (คนที่บิวชเนอร์ที่เมืองน่านคนนั้นแหละ) ตอนนั้น
แกอยู่ "เอควาโคโร" (อเมริกาไท) ไทแกช่วยบ่นเรื่องให้เรากลับเข้าไป
ใหม่ ทออายุโคอิกราวๆหกเดือน ซึ่งก็ทองจ้างนายเปลี่ยนเป็นวิชา
นักเรียนอีกทีหนึ่ง ซึ่งทองใช้เวลาหลายเดือน เราพอมีเวลาสะสมเงิน
ทัน เห็นว่าจะทองเสีย 400 คอลดาร์ แต่อีกตอนนั้นซึ่ ทั้งตัวไม่ทันเลย
ว่าจะทำเฉยๆนะ ก็กลัวตำรวจมาตามลากคอเขาคุชชีคาโก ซึ่งโตชาว
วานากลับเป็นมา เลยทองขอยืมคาเคื่องบินจากเอมเมต 300 เหรียญ
สำหรับไป-กลับ (355.-) แต่เราพอมือบบางว่าจะไปวันเดียวกลับ
จุดสำคัญมันอยู่ที่กองตรวจคนเขาเมืองที่สนามบินเขาเขา เทียวนี้เขาที่
ไม่ยอม จะขอจดหมายรับรองจากบีเตอร์สักฉบับหนึ่ง อาจจะมานสะฉิว
หนอย

ว่าจะหานายคำ นายแดง สักคนหนึ่ง แต่งงานกับมันเสียรู้แล้วรูดไป ก็หายากเป็นบ้า ไอ้ที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันก็ไม่มีเหลือหรอก มันมีลูกมีเมียกันหมด ผัวมันแต่งงานกันตั้งแตงยังเรียนไม่จบ เรียนไป แงงไป..แต่เดี๋ยวนี้อ้อ หรือมีมานานแล้วก็ไม่รู้ มีคนรับจ้างแต่งงาน เพื่อให้ผู้หญิงทางชาติที่ไปทำงานอยู่ไต้หวันๆ คุ้งจางราวๆพันเหรียญ เชื้อพันธุ์ก็เหมือนกัน เห็นจะกลับเมืองไทยดีกว่า ช่วยบอกคุณพ่อที่ไคมียิวว่า ตอนนั้นของคส่งเงินก่อน จนกว่าจะมีเงินเก็บให้หนายพอแล้ว ส่งค้วอย่างมาใหญ่ครั้งเดียวก็มีเรื่องยุ่งจนไค แต่มึงงานทำแล้ว เราไม่กลัวหรอก เรื่องที่เราจะทองออกนอกประเทศ ทางบริษัทมันตื่นเต้นมาก มันไม่อยากจะให้เราไปหรอก แต่ก็ช่วยป้องกันเราจากกองตำรวจคนเขาเมืองไคไมไคหรอก ยังไงๆทางบริษัทก็ทำผิดอยู่แล้ว ไคแต่ช่วยกรอกแบบฟอร์มเท่านั้นแหละ

เราจะเดินทางคืนวันพุธนี้ แล้วจะกลับให้ทันภายในวันอาทิตย์ วันจันทร์จะไคไปทำงานไค หวังว่าทุกคนที่บ้านคงเหมือนเดิมนะ

คิดถึงมาก

อาน

.. "ว่าจะไปวันเดียวกลับ" .. แต่ไปอยู่เสียตั้ง 12 ปีที่เอควาคอร์ ไมใช่เพราะปีเตอร์ไม่ช่วยเหลือเลย ก็เปล่าๆ ปีเตอร์ไคให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี อาจจะเป็นเพราะความเชื่อของเราเอง หรืออาจจะเป็นเพราะความกลัวที่จะทองเผชิญหน้ากับตำรวจคนเขาเมืองทั้งนี้เพราะเพื่อนคนหนึ่งในชิคาโก (พวกนักเรียนทุนฝรั่ง) เล่าให้ฟังว่า เคยมีคนไทยคนอื่น ซึ่งเคยมีปัญหาแบบเดียวกัน ถูกตำรวจส่งกลับเมืองไทยทางเรือ..กลัวเสียจริง กลัวว่าจะทองไซ้"กระสอบ"สำหรับเก็บของเก่า แทนถุงกระดาษเล็กๆที่ไซ้กันในเครื่องบิน.. หรืออาจจะเป็นเพราะเราไม่หลงไหลชิคาโกมากนักกระมัง นอกจากเงินเดือนประมาณ

เดือนละ 400 เหรียญ นี่ถ้าเรามีเวลาเก็บเงินสำหรับนายความ
เราก็คงจะอยู่ทำงานต่ออีกนาน เหมือน"คิม" และ"บอบ นากามูระ"
และเชนตูอรเอกโทร ทรูฮิลโย เมกฮิกานิคอนนั้น..

หลังจากที่ไปขอวิชาหนึ่งอาทิตย์จากสถานกงสุลเอกวาโอรประจำ
ซิกาโก (จำได้ว่าอยู่แถวๆถนนมิชิแกนเหนือ)แล้วแวะซื้อตั๋วเครื่องบิน
ของบริษัทการบินของเอกวาโอรเอง ซึ่งเรียกว่า"ECUATORIANA"
ซึ่งก็อยู่ที่เดียวกันกับสถานกงสุล ทางบริษัทออกตั๋วให้จากซิกาโกถึง
ไมอามีของบริษัท"DELTA" แล้วก็อกไม่ไคที่จะแวะซื้อยาถิ่นมาเครื่อง
บิน ทั้งๆที่รู้ว่ามันไม่ไคผล แต่มึงเอดูรานชายยามันอยู่ข้างหน้าบริษัท
การบิน สุกหายเกินกลับที่ทำงานอย่างระโหยโรยแรง ทุกคนแสดง
ความเห็นใจ รวมทั้ง เอกโทร ทรูฮิลโย ซึ่งรับอาสาสอนประโยคที่
จำเป็นในภาษา"กาสเทยาโน(สเปน)ให้ราวๆสามสี่ประโยค...รู้
เสียเมื่อไรละว่า ประเทศแถวอเมริกาใต้เขาพูดภาษาสเปนกัน แล้ว
ประเทศเอกวาโอรนี้อยู่ตรงไหนก็ไม่รู้..ปีเตอร์จะไครับจกหม้ายเรา
หรือเปล่า..เดินไปขึ้นรถเมล ลงคอรตไฟเพื่อจะกลับบ้าน พร้อมกับ
เดินท่องภาษาใหม่ทีเพ็งรู้จัก..

• • Buenos días, (buenas tardes) por favor llámame un taxi, gracias...

Taxi, por favor lléveme a la oficina de..

Cuerpo de Paz...Cuánto cuesta?

Usted puede decirme dónde está la oficina de Cuerpo de Paz?...muy bien, gracias.

ลงรถไฟแล้วก็ยังเดินหุลับหุลับตาห้อง จักเอาผ้าพันจมูกออกมาพัน
เพราะอากาศยังเย็นจิกอยู่มาก หลับตาเดินพันไปทองไป..ตกพรวกกลง
ไปในรางรถไฟ หัวรถจักรกำลังเคลื่อนออก! ไคยินเสียงคนตะโกนบอก

คนขับรถไฟว่า...อย่าเคลื่อน อย่าเคลื่อน!..มีคนหลายคนวิ่งมาช่วย
พะยุงขึ้นจากรางรถไฟ ผลที่เราโครับ คือ หัวเขาแตกทั้งสองข้าง
เลือกไหลโถม..เพราะความเซอแซ่ หลับตาเกิน..

ทกหน้าที่ของโจน ช่วยท่าบาคแผลให้ ทั้งสองคนบนพัมไปตั้งค่อนคั้น
เพราะวินรุงขึ้นจะทองออกเคินทาง เราเองก็ประสาทุเสีย โทนจะมี
ปัญหาเรื่องวิชา โทนจะทองทนปวกหัวเขา ยิ่งเป็นหน้าหนาวควย ยิ่ง
ปวกเป็นทวีคูณ เพราะเลือกไม้สลายตัว..เลยล้มหมก ภาษาสเปญที่
ทองเอาไว มั่นคงทกหายไปแถวๆรางรถไฟ

ควงเคินทางมันออก ก็ทองทำไปตามควง..เครื่อง "DELTA" "
ออกบายโมงตรง แต่เราพร้อมที่จะออกจากบ้านตั้งแต่เก้าโมงเช้า
โจนและเอมเมตไปส่งโคแคสตานีรถไฟ เราเองขอร้องทั้งสองคนไม่ให้
วุ่นวายมากนัก..เรามีแคยามเล็กๆบรรจุเสื่อสำหรับหนึ่งอาทิตย์
และกล้องถ่ายรูป "Nikon F" " คำปลุก ซึ่งเพิ่งจะซื้อไม่นานนักก่อนมี
ปัญหา เรารำลาโจนและเอมเมตอย่างซนิกที่นาสังหรณ..เราอาจจะ
ไม่โคกลับมา

ลงจากรถไฟแล้วก็เดินไปขึ้นรถเมล์ซึ่งจักไว้สำหรับไปสนามบิน
โดยจะเพาะที่ถนน "มอนโร" คาโคยสารสองเหรียญหาสิบ ถึงสนาม-
บิน "O'Hare" " เมื่อไปถึงนั้น ปรากฏว่ายังมีเวลาเหลือเพื่อสำหรับนั่ง
งีบพักผอน พบว่ามีผู้โดยสารไม่มากนักที่จะไปเที่ยวบินนี้ มีที่นั่งว่างมาก
เราโคนั่งไปคนเคียวริมหน้าต่าง แต่ก็ไม่มีปัญหาโงหัวมองอะไรนอก
หน้าต่างโค นอกจากนั่งหลับไปจนกระทั่งรู้สึกวาเครื่องบินโคลง เพราะ
กำลังบินต่ำลง และทองใส่ก็เริ่มโคลงเหมือนกัน พอโคได้รองแตะพื้น..
โลงออกไปที่ ยังไม่โคไ้ชดูงเลย

เครื่อง "เอควาโตเรียนา" จะออกจากโมอามี หกทุ่ม ซึ่งตามกำหนด
ทองออกบายสามโมงตรง แต่เจ้าหน้าที่แจ้งวาเครื่องยนต์ซึกของ..

การคอย 11 ชั่วโมง มันทรมาณเหลือใจ จะออกไปโต่เต๋ในเมือง ก็กลัวว่า อาจจะซ่อมเครื่องบินเสร็จก่อน อาจจะไคออกก่อน และสภาพ ของตัวเองขณะนั้นก็ไม่ควรจะทำอะไรทั้งนั้น เก็บเงินไว้ก่อนดีกว่า แม่แทจะซื้อฟิล์มถ่ายรูปก็ยังไม่ถึงเล สะพายกล้องไปไปเปล่า แต่ไม่ถ่าย อะไรเลย

สนามบิน " " International Miami " เป็นประตูเมืองบ้านใต้ ของสหรัฐอเมริกา คนที่มาจากอเมริกาใต้ อเมริกากลาง ประเทศ แคนนาดา เม็กซิโก ต้องเข้ามาทางประตูนี้ส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นใน บริเวณสนามบินจึงมีคนพลุกพล่านมากมายตลอด 24 ชั่วโมง และภาษา ที่ไคยินคนพูดทั่วไปทั้งสนามบินก็คือ ภาษาสเปน.. เรานั่งกักพันธความ ปวดของหัวเข่าอยู่จนกระทั่ง ไคยินเสียงประกาศทางไมโครโฟนว่า เครื่องบิน"เอควาโทเรียนา" พรอมที่จะออกเดินทางในเวลา 23.30 ขอให้ไคโดยสารที่จะไป ปานามา โบโกตา (เมืองหลวงของประเทศ โคลอมเบีย) และ คีโต (เอควาโดร) เตรียมตัว ก็เสียเวลาเป็นชั่วโมง กว่าจะได้ยกเบาะขึ้นขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน.. สิ่งแรกที่เราทำด้วยความ เคยชินก็คือ คนหาถุงเก็บของเอาขึ้นมาไว้ใกล้ๆมือ แล้วก็รีบเช็ค- ชักก่อนที่พวก"อสะฟ้าทา"จะบอก ตอนนั้นเราขอเปลี่ยนที่นั่งจากข้างหน้า- คางมานั่งคานใน เพื่อที่จะไคนั่งเหยียดขาไคสะดวก บังเอิญ"เซนญู- ราว"ที่นั่งข้างๆทาทางใจก็ และเขาใจว่าเราต้องการอะไร แกบอกเรา เป็นภาษาอังกฤษกระทอนกระแต่นว่า แกเป็นชาวโคลอมเบีย อยู่กับสามี ที่ไมอามีมาหลายปีแล้ว กำลังจะกลับไปเยี่ยมแม่ซึ่งกำลังป่วยอยู่ที่โบโก- ตา.. ไคที่ เราเลยถือโอกาสรื้อฟื้นภาษาสเปนที่ตกหล่นไป เพราะตก รัไฟ เรียนคำใหม่ๆเช่น ชอบคุณมาก.. หิวข้าว.. หิวน้ำ.. หอนน้ำ.. ไซ.. ไมไซ ฯลฯจนกระทั่งเครื่องบินรอนขึ้นสู่ท้องฟ้า เราพยายามมอง หาชายหากไม่อำมื่ออันลือชื่อ ก็เห็นแต่ดวงไฟระยิบระยับอยู่ในความมืด คุเพลินไปจนกระทั่งเห็นดวงไฟเหล่านั้น เล็กกลงๆจนมองไม่เห็นอะไรอีก

นอนหลับตา แต่หลับจริงๆไม่ได้ ปวดที่เข้าหนึบๆและพะวงถึงปีเตอร์ว่าจะมารับหรือไม่

Peter J. Foley.....

เป็นอาสาสมัครอเมริกัน ซึ่งเป็นผู้ร่วมงานกันในสถาบันการศึกษาใหญ่ในภาคเหนือ และไต่ถามความ"คั่ง" โดยที่โค"บวชเนอร์"เป็นองค์แรกของภาคเหนือ และของหน่วยงานอันนี้ของอเมริกา เริ่มควยการบวชหน้าศพของชายของเพื่อนคนไทยที่สนิทกันมากที่จังหวัดน่าน เมื่อปี พ.ศ. 2512 (1969) และบวชต่อจนครบพรรษา ไต่จำว่าคืออยู่ที่วัดในบริเวณมหาวิทยาลัย จำได้ว่าในขณะที่จำพรรษาอยู่นั้น ก็มี"แฟน"พวกเดียวกันมาเยี่ยมเยียนบ่อยๆ แฟนเป็นคนสวยงามน่ารัก ชื่อ Madelein Schuster

แต่ทราบภายหลังจากว่าแกไป"อยู่กิน"กับพอกาเพชรพลอยพวกอาหรับ(แต่ไม่ทราบว่าป็นชาติอะไร)ในนิวยอร์ก ปีเตอร์ก็เลยเฉยๆไป แต่ตัวปีเตอร์เองก็มีแฟนเป็นคนไทยหลายคน.. สวีดิช.. เอกวาโค-เรียน.. โคลมเบีย.. ชิเลีย.. เฟรนช.. พิลิปินส์ ฯลฯ เป็นคนประ-เภทหัวไม่วาง หางไม่เว้น เรียกว่า แก่เป็นเด็กรูปงาม แต่จนแล้วจนรอด จนกระทั่งปานนี้ 2534 ก็ยังไม่แต่งงาน คง"วิจัย"ยังไม่ครบทุกชาติ ชนคาน..

นั่งคิดถึงเรื่องของปีเตอร์เพลิน จนกระทั่งรู้สึกว่่าหุ้อ ร้อน ความกคอากาศเริ่มเปลี่ยน ทองใส่ปั่นป่วน ความดุงเกือบไม่ทัน แทะพอกายทิ้งจนหมดทอง เครื่องก็หุยกินึงพอกี.. กัปตันประกาศว่า ถึง"ปานามะ"แล้ว เวลาทองถิน คีหา.. ผู้โดยสารทุกคนเคลื่อนลงไปพักที่สนามบิน(เก่า)ซึ่งไม่ใหญ่นัก แต่มีร้านขายกลองถายรูป รวมทั้งวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เป็นร้านปลอตกภาณูอยู่หลายร้าน เวรานักอยากจะซื้อฟิลเตอร์ แต่ก็เปลี่ยนใจทองไซเงินแก้ปัญหาอย่างอื่นก่อน ักคใจเกินฝาลมฉุนๆตอนเช้ามีกลับขึ้นเครื่อง ชมตาชมใจให้หลับ แต่ก็ไม่เป็นตามที่ตั้งใจ.. จนกระทั่งกัปตันตะโกนบอกทางลำโพงว่า เครื่องจะลงแวะ"โบโกตา"

เชษฐอร่า โคลมเบีย นำ คนนั้นก็ว่าลาเราลงจากเครื่องบินไป ที่นี้
ดูเหมือนว่าผู้โดยสารที่เหลือไม่ตอลงไปจากเครื่อง เครื่องบินออก
เดินทางทันที เพื่อไปถึง"คีโต"ตามกำหนดเวลา

เราตั้งใจแทน เป็นห่วงเรื่องปีเตอร์จนลืมเมาเครื่องบิน แต่ระยะ
ทางจากปานามาถึงคีโต อากาศข้างนอกเครื่องบินช่วยปรับความกด-
อากาศในเครื่องโคก อากาศเย็นมากขึ้นเมื่อเริ่มไต่ลงที่"คีโต" เป็น
เวลาประมาณ 8.00น. กับต้นประกาศด้วยเสียงอู้อู เรื่องเวลาของ
ท้องถิ่น อุณหภูมิภายนอกเครื่องบิน และไคยินว่า...คีโตเป็นสถานีสก-
ท้าย ขอให้ผู้โดยสารทุกคนเตรียมตัวลง และขอให้มีความสุขทั่วทุกตัว
คน..ขอบคุณ กับปีตัง ที่จุดสหพามาถึงที่นี่โดยปลอดภัย ("เอควาโท-
เรียนา"สมัยนั้น ยังเป็นแบบใบพัคชรรมุคา สั้นเต็มเมื่อคานพายุ)

เกินขาสันลงจากเครื่องบิน เอากลองแขวนคอ มือซ้ายหิ้วยาม
มือขวาหอบโคทที่หนาและหนัก อากาศ 8 องศาของคีโต ไม่ตอลงการ
โคทหนาขนาดนั้น แคเสื้อสเวทเทออร์ทัวก็เวกก็พอและใช้โคทลอคปี
หลายคนมอง(เสื้อโคท)อย่างสงสัย ก็คีโตปรับแอร์ชั้นต่ำสุดทั้งเมือง
อากาศเย็นสบายๆชั้นๆลงๆอยู่ระหว่าง 6-12 องศา ลอคปี และ
ลอคชชาติ

สนามบินเล็กๆชื่อ " Mariscal Sucre (ชื่อของประธานาธิบดี
คนหนึ่ง) เราผ่านการตรวจที่ Aduana (ศุลกากร) เสร็จแล้ว ก็เดิน
เหลียวลอคแลกหาปีเตอร์ ไม่มีใครหน้าตาเหมือนปีเตอร์ซักคน ยุงแ
แลกคอสตาร เป็น sucre พอเป็นค่าแทกซ์และซื้ออะไรกินแก้หว ใน
ตอนนั้นดูเหมือนจะ 25 ซูเกระ เป็น 1 คอสตาร พอๆกับเงินบาท
มองหาที่สอบถาม ซึ่งแน่นอนละ ของพูดภาษาอังกฤษได้ ขอความกรุณา
ให้ช่วยหาเบอร์โทรศัพท์ของ Cuerpo de Paz (หน่วยสันติภาพอเม-
ริกัน)..หมูน้อยหลายที่ พอๆกับโทรศัพท์เมืองไทย..รู้สึกยุ่งยากมากขึ้น

เมื่อทางหน่วยสันติภาพทตอบว่า ปีเตอร์ไม่อยู่ใน"คีโต"ออกไปทำงาน
 อยู่ที่ **Esmeraldas** (เมืองชายทะเลทางเหนือ) ก็คงจะไม่ได้รับจก-
 หมาย เราเลยเดินชิมข้างๆออกไปจากสนามบิน นิ่ง"คักซี"คันหนึ่ง
 บอกคนขับค้ายภาษาอังกฤษปนสเปนให้ไปส่งที่ทำงานของหน่วยสันติ-
 ภาพอเมริกัน นิ่งดูชายคู่ขวาไปราวๆ 15 นาที(สนามบินอยู่ในเมือง
 ทางคานเหนือ)ก็ถึงคักที่ทำงานเกาๆ เราเดินเข้าไปพบกับเลขา-
 นุกราวินี่ เป็นคนอเมริกันที่แต่งงานกับคนเอควาโคร ชื่อ **Anne Alvear**
 ซึ่งกลายเป็นเพื่อนที่คักที่สุดคนหนึ่งของเราคอมมาตลอด 12 ปี แอนน
 พูภาษาสเปนโคเหาๆกับภาษาอังกฤษ แอนนช่วยหาที่พักชั่วคราวให้
 จนกว่าปีเตอร์จะกลับจากคางจังหวัด แล้วพาเราไปที่ **Residencial**
 (หอพัก)ซึ่งผู้อำนวยการหน่วยฯ ชื่อ ยอร์จ(นามสกุล"ลัมไปแล้ว")
 บอกว่า ราคาไม่แพง พวกอาสาสมัครไปพักกันอยู่เสมอ หอพักที่ชื่อ
Bethania อยู่ไกลๆกับหน่วยฯ เป็นบ้านหลังใหญ่เกาๆที่คักแปลงทอง
 คางๆเป็นหอพัก มีห้องน้ำส่วนตัว คินละ 2 คอลลัวร์(40 บาท)
 หองของเราอยู่ชั้นสอง คานหน้าคักถนน จากหน้าคางมองเห็นภูเขาสูง
 มหึมา **Pichincha** คักตระหง่านอยู่เป็นแนวยาว "พิชินชา"นี้ เป็นภูเขา
 ไฟที่คับนานแล้ว ภูเขาอื่นๆเล็กๆ แต่มักขึ้นไปทำโรมันฝรั่ง แบ่งเป็น
 แปลงสี่เหลี่ยมแบบคางๆมีสี่เหลี่ยม เขียวอ่อน เขียวแกอยู่สลักกันดู
 สวยมาก...เรานิ่งดู"พิชินชา"จนเบื่อ เลยเดินไกลไปดู **Super Mercado**
 (ซูเปอร์มาเก็ต) ชื่อ **La Favorita** ไกลๆหอพัก ขางในคตบแต่งแบบพน-
 เมือง ไซ **estela** (เสื้อลำแพน)ทำเป็นชั้นวางของคางๆ แวะไปดู
 ชั้นวางเนย ไม่เห็นมีเนยแบบอเมริกันสำหรับทำ **cheeseburger**
 มีแค่แบบเค็มๆละๆสำหรับทำแซนควิช ลองชอกกาแพแบบชงดู 1 ชอค
 สำหรับเอาไปฝากโจน ชื่อขนมปังกอนยาวๆ(แบบฝรั่งเศส)คักมีอมมา
 ค้ายสำหรับมือเย็นที่หอพัก แต่มือกกลางวันเรากียังไม่คักกิน ทำเป็นไม
 หิว แตก้อคทนไม่คัก ยิ่งคทนที่กำลังมีเรื่องกึ่งวล ก็ยิ่งท่วให้หิวบอยๆ
 เลยลองแวะเขาไปที่ร้านขายอาหารขางหน้าซูเปอร์มาเก็ต มีพวก

"กริงโก"ชาติต่างๆมาจับกลุ่มกินมากมาย เพราะอาหารเป็นแบบฝรั่ง มีพวก แซนวิช ฮอทดอก สเตค ไก่ทอดหรืออบ และมีอาหารพื้นเมือง ของเอกวาดอร์ด้วย ชื่อร้าน *La Fuente* ซึ่งต่อมาภายหลังมีสาขากถึง 3 แห่ง เราลองชิมแซนวิชชนิดพิเศษที่ชื่อว่า *Sandwich de la Fuente* อยู่นั้นหนึ่งก่อน อร่อยไม่เลว แต่รู้สึกว่ามันบางไปหน่อย อยากจะสั่งอะไรอีกอย่างมาท้อให้อิมแค็กไม่รู้อะไร จะสั่งอะไร เหลือบไปเห็น "กริงกา" (แฮมม) ที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆสั่งสลัดอย่างหนึ่งมากิน เราเลยถามคนกินโต๊ะที่ผ่านไปซึ่งไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ แต่อาศัยที่ว่า เราชและคักเสียงเป็นคำถาม พี่แกก็เคาะออก คอบเรวว่า *ensalada Rusa* (สลัดรัสเซีย) เราก็เลยลองสั่งมาชิมดูอีกจานหนึ่ง (แน่ใจตัวเอง เพราะมาถึงวันแรก - คอลลาวยังแข็งอยู่ในกระป๋อง) . . . ในขณะที่คอบ เราก็นึกทบทวนรสของ "แซนวิช เค ล่า ฟูเอนเต" แล้วเราก็สามารถแยกแยะส่วนปรุงและส่วนผสมออกมาได้อย่าง

เครื่องปรุง ขนมปังแบบแผ่นสี่เหลี่ยม ไก่ต้ม แยม พริกไทย มายองเนส (ทำเองอร่อยกว่าซอสสำเร็จรูป) หัวหอมใหญ่ ผักชีฝรั่งแบบใบผอย วิธีเตรียมใส่ สับไก่ต้มเป็นชิ้นเล็กๆ โรยพริกไทยและเกลืออีกหน่อย แล้วผสมกับมายองเนสพอสมควรร เพื่อให้ไก่เกาะกันเป็นก้อนโต หั่นหอมใหญ่เป็นชิ้นเล็กๆ ผักชีฝรั่งหั่นผอย ผสมรวมเขาไปควยกับไก่ ชิมดูรสชาติตามชอบ

ทอขนมปัง 3 แผ่นและแอมในกะทะไฟฟ้าสำหรับทำแซนวิช หรือจะใช้กะทะแบนธรรมดาก็ได้ หากเนยนิคหนอย ไข่ทะเลลวกคขนมปังให้แบนก็ใช้ได้ เมื่อขนมปังเหลืองดีแล้ว เอาไถผสมทาบขนมปังแผ่นหนึ่งให้ทั่วแล้ววางทับควยขนมปังอีกแผ่นหนึ่ง เอาแอมทอควางลงไปอีกชั้นหนึ่ง เอาขนมปังแผ่นที่เหลือวางทับลงไป เป็นแซนวิชแบบ 2 ชั้น จะมีมะเขือเทศซีกหนึ่งแวน กับผักสลัดซีกหนึ่งใบเป็นเครื่องปรุงระดับกักี้ แค่ออสำคัญอยู่ที่ไถผสม อย่าใส่มายองเนสมากเกินไป แต่ถายังมีเหลือ

อยู่มาก ก็ใช้ทำสลัดริสเซีย ข้อที่ทำให้มายองเนสเหลือมาก อาจจะเป็นเพราะ "ไซ" ไซเมืองไทยมีน้ำมาก โดยเฉพาไซขาว ดีใหญ่ เหมือนปุ๋ยฝ้ายยากมาก ถ้าจะทำมายองเนสเอง ก็ควรจะงูคนมสค ไซแค่ไซอย่างเดียว สมมุทว่าจะทำ "สลัดริสเซีย" งานแปลใหญ่ๆ ก็ไซไซ 1 ฟอง, น้ำมะนาว 1 ลูกใหญ่, เกลือ 1/4 ชอนชา, น้ำตาล 3 ชอนชา (หรือมากกว่า แล้วแต่ความข้นของน้ำตาล) พริกไทยนึคหนอย ดีให้เขากันจนขนิใน blender แล้วค่อยๆ เหน่ามันพืชลงผสมอย่างซาๆ (น้ำมันพืชประมาณ 1/2 ถ้วย) ดีคือไปจนเข้มข้น

ลองชิมสลัดริสเซียดูแล้ว มันก็ง่าย ๆ เพียงแต่เติมผักกุ่มต่างๆ กับแฮมหันเป็นชิ้นเล็กๆ ลงไปในมายองเนสที่เตรียมไว้ ผักกุ่มต่างๆ ก็เป็นพวกแครอท, ถั่วแขก (เวลาต้มเติม "ไบคาบอเนต" นึคหนอย เพื่อให้เขียว) คอกกะหล่ำ, มันฝรั่ง (ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องใส่), เมล็ดถั่วลิสงเตา... มะเขือเทศลูกใหญ่ๆ ผ่านเป็นแว่นๆ ปึคหนา โรยควยผักชีฝรั่งหันฝอย... ชิมจนหมก แล้วล้างปากควยน้ำคั้นของ blackberry อึกแก้ว ก็อิมเติมที่แซนควิช 25 ซูเกระ, สลัดริสเซีย 20 ซูเกระ, น้ำผลไม้คั้น 10 ซูเกระ กระจายไป 55 ซูเกระ สองคอลลารกว่าๆ (สึลึบกว่าบาทในสมัยนั้น หุ-หฺรพอสสมควรว)

แล้วเราก็ต้องรีบลุกขึ้นเมื่อมองเห็นเด็กซ์ครองเท้าเดินเข้ามาตามร่องเท้าของเราเป็นแบบหนึ่งกลับ ซึคใหม่มันๆ ไมคัทรอกไอหนู เราสันหัว เด็กก็สันตามบางแตกลับหุีบแปรงซึครองเท้าสำหรับหนึ่งกลับ ออกมาใหญ่ เราก็รีบเดินหนี ไม่ใช่เพราะกลัวว่าเด็กแกจะมากลับหนึ่งร่องเท้าของเรา แต่ไม่ชอบให้เด็กมาจับเท้า จับขาอ้งเรากางหาก

เมื่อกลับถึงหอพัก พูโผล่เขาประตูหนา เหลือบดูไปทางประตูห้องอาหาร ก็เห็น "กริงโก" รูปร่างสูงใหญ่ ผมสีทอง หม poncho สีเทาตัวใหญ่ แต่เมื่อกริงโกคนนั้นหันมว เราก็คึใจจนรองออกมาไม่เป็นภาษา เขาละ Peter Foley ีเตอร์เดินเข้ามาทำท่าเหมือนจะกอกเรา แคกลับ

ชะงัก ก็คงจะนึกไต่ทันว่าเรายังไม่รู้ธรรมชาตินิยมของที่นี่ เช่น เมื่อคนที่นี่รู้จักสนิทสนมกันมากๆ พบกัน และ จากกัน ก็ต้องกอดและจูบแก้มกันเบาๆ ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ผู้หญิงกับผู้หญิง แทะถ่าเป็นผู้ชายกับผู้ชายก็กอดกันเฉยๆ ไม่ต้องจูบ.. มันก็ดูไม่น่าเกลียดคนาซึ่งอะไร พูดถึงเรื่องการสัมผัสสอยานั้น กลิ่นของผม เสื้อผ้า อาจจะมีบางนิกคนชอบกลิ่นของเหงื่อไคลแทบจะไม่มี เพราะอากาศระดับ 6-12 องศา ซ. ไม่ทำให้เกิดเหงื่อ ถ้าเอาธรรมเนียมนั้นมาใช้กับเมืองไทย มันคงสะอึกสะเอียนดี

ปีเตอร์ พ่อเลี้ยง ตอนนั้นดูหน้าตาดีริบม หนวดเคราเริ่มจะรุงรัง ผมยาว คาลิกโหล แต่ก็ยังดูแข็งแรงดี บอกกับเราอย่างคั่นเตนว่า เพิ่งได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากหน่วยที่คีโตเมื่อเย็นวาน เค้าจะหีที่ไต่ทันขึ้นรถเมลเที่ยวสุดท้าย นั่งใจเตนมาตลอดทางกลัวจะไม่เจอเรา.. หลังจากไต่ถามไต่ทุกขสขกันแล้ว เราก็ถามปีเตอร์อย่างสงสัยว่า.. ไปทำอะไรมาถึงหน้าเกริยม.. ปีเตอร์ตอบอย่างเคร่งเครียดว่า .. ขุดสุม!

ไต่เห็นว่าเห็นใจ มันเป็นงานชนิดหนึ่งของพวกอาสาสมัครอเมริกันที่จะต้องทำในชนบท นอกเหนือไปจากการแนะแนวในเรื่องเกษตรกรรม การชลประทาน การก่อสร้างต่างๆ การรักษาสุขภาพอนามัยในครอบครัว รวมทั้งการรู้จักทำสุมหลุมที่ถูกอนามัยควย (เราสงสัยจริงว่าพวกอาสาสมัครอเมริกัน ซึ่งส่วนใหญ่ก็เกิดกันแถวๆ ติกระฟ้า จะมีความชำนาญในเรื่องทำสุมหลุมไต่ยังง) บางคนก็โชคคที่ไต่เขาทำงานช่วยเหลือการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย แต่มาตอนหลังๆ ก็ชักจะเปลี่ยนนโยบาย เลิกช่วยทางการเรียนการสอน แต่ส่งไปทำงานชนบททั้งหมด

ในวันรุ่งขึ้น ปีเตอร์พาเราไปหา Pat ซึ่งทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ออกวีซ่าอยู่ที่สถานทูตอเมริกัน ก็กินแค 3 นาทีจากหน่วยอาสาสมัคราบนถนน

เดียวกัน แต่ต้องไปนั่งเข้าคิวคอยอยู่นาน เพราะคนที่ต้องการวีซ่าเข้า
ไปสหรัฐอเมริกาไม่มีน้อยกว่าที่เมืองไทยและคงเหมือนเมืองอื่นๆทั่ว
โลก เคยเห็นที่หน้าสถานทูตฯในปีหลังๆต่อมา สถานทูตฯเปิดบริการ
เก้าโมงเช้า แต่ก่อนเจ็ดโมงเช้าเมื่อเราขีสักเตอร์ผานไปที่ทำงาน
ก็เห็นคนที่ต้องการ"วีซ่า"ยืนเข้าคิวคอยตั้งแต่ประตู ยาวไปจนถึงสี่แยก
ระยะทางประมาณครึ่งกิโลเมตร! . เรานั่งคอยจนถูกเรียก ปีเตอร์นั้น
มีสิทธิพิเศษที่จะตามเขาไปช่วยปรึกษาควย "แพท"รับเอาหนังสือเดิน-
ทางไปดูแลบอกว่า ลองกลับเขาไปอีกครั้งซี เพราะมีวีซ่าแบบ multiple
คือเขาไคสองครั้ง เราก็บู แต่ตัวเครื่องบินที่จะบอกว่า"ซิคูโก-กวม."
นั้นเราทำไม่ได้ ตอนนั้นคอลลารในกระเป๋าบอกว่า อย่างเก่งก็แค่

Quito-Miami ตกลงก็ไคแต่คุยกันเรื่องเมืองไทย คุณแพทนั้นแกลเคยมาเที่ยว
เชียงใหม่ เคยเห็นคนเมืองกินไข่มกแดง แล้วก็ทำท่าชยะแขง...
หารู้ไม่วาไข่มกแดงนั้นมีรสอร่อยและคุณค่ามากกว่า"ไซคาเวียร์"ของ
พวกฝรั่งซึ่งไม่เป็นรสเป็นชาติ ไมว่าจะปรุงด้วยวิธีใดๆ จะใช้โรยบน
เนยเหลวที่ทาบนแครกเกอร์ สำหรับเป็น"อเคิร์ฟ"ก็ไม่อร่อย จะโรย
บนไข่มกที่ไข้ประดับสลัดผัก ก็ไม่ได้ความ จะโรยบน"พายชาคิน"ก็ไม่
ได้เรื่อง... ไข่มกแดงอร่อยกว่า

เมื่อไม่มีการช่วยเหลือใดๆเพราะไม่มีช่องโหว่ให้ช่วยเลย เราก็ก
ตัดสินใจกลับเพื่อจะหาทางสูทอไปในซิคูโก แต่ปีเตอร์อยากจะให้เร
คลายความกังวลบาง ไคชวนเราไปเที่ยวเมือง Ibarra เมืองอิมาราน
อยู่ทางภาคเหนือของเอกวาโดร เป็นเมืองที่ไคซื่อว่า"เมืองขาว"
ciudad blanca ที่ว่าชาวนั้น สันนิษฐานกันว่า เพราะบานเรือนทั้งหมคทาสี-
ขาว แต่เราก็เห็นสีอื่นๆบางเหมือนกัน การออกไปเที่ยว"อิมารา"เป็น
การออกไปนอกคิโตเป็นครั้งแรก พวกเราสองคน ปีเตอร์, เจมส์ ไวท์
James White ใเฟื่อนร่วมงานของหน่วยฯอีกคนหนึ่ง พวกเราเดินไปขึ้นรถเมล์
ที่ท่าจอดซึ่งไม่ไกลจากหอพักมาัดนัก จำได้ว่ามีผู้โดยสารไม่มาก พวกเรา

เลยได้เลือกที่นั่งตามสบาย เรานั่งข้างหน้าหลังคนขับกับเจมส์ ไวท์
ปีเตอร์นั่งข้างหลังเรา..เมื่อรถยังห้าว้อออกไปจากคิโตเท่าไร เราก็
ยิ่งเห็นความเว้งว่างของความเขียวขจีที่ลึกลับกันเป็นคลื่นลูกมึนหมึม
จากขอบฟ้าถึงขอบฟ้า เมื่อรถโดยสารไคซันสูงที่สุด เราก็มองเห็นถนน
ที่เราเพิ่งผ่านมาเลาะเลียบเนินเขาไปมาอยู่ข้างล่าง เหมือนที่เรา
เคยเห็นในปฏิทินฝรั่ง ผ่านหมู่บ้าน Calderón ซึ่งขึ้นชื่อในการทำเครื่อง
ประดับบ้านจาก"แป้งข้าวสาลี" ผ่าน El Quinche ที่มีโบสถ์ซึ่งมีหน้าตา
กระจุกสีสวยงามมาก รถวิ่งก็ไปอีกราวๆ 15 นาที เราก็เห็นยอดเขาที่มี
น้ำแข็งห่มขาวโพลนอยู่ทางซ้ายมือ มันคือ Cayambe ซึ่งอีกหลายปีต่อมา
กลายเป็นสุสานของ Joseph Berge เพื่อนชาวฝรั่งเศส นักทำขนมเค้กที่มี
ชื่อของโรงแรม Internacional Quito หนุมใจเสฟคนนั้น นอกจากจะทำขนม
เค้กเก่ง ยังเป็นนักปีนเขา (Andinista) ด้วย เราเคยล้างสไลด์สีให้
หนุมใจเสฟ เป็นรอยๆ ทั้งหมดเป็นภาพของภูเขาที่มีน้ำแข็งเกาะอยู่
ทั้งนั้น แล้วเขาเองก็เสียชีวิตไปบนยอดเขาของ"คายัมเบ"นี้ เพราะ
ถูกก้อนน้ำแข็งใหญ่พังทับพร้อมกับเพื่อนซึ่งเป็นหมอของโรงพยาบาลแห่ง
หนึ่งในคิโต..รถเมล์วิ่งลัดเลาะเรื่อยมาจนถึงทะเลสาบกว้างที่เรียก
ว่า San Pablo ซึ่งมีเงาหมื่นของภูเขา Imbabura ทอดตัวอยู่ในทะเลสาบ
อย่างสงบ ภูทิวหลังว่าในทะเลสาบนี้ ไม่มีผู้กตบชะวาเหมือนภูวน
พะเยาของเรา แค่มพชอย่างอ่อนซึ่งเรียกว่า Totoral เป็นหญ้าปล้องสูงๆ
คล้ายกกของบ้านเรา แต่มันกว่า ไช้ทำเสื่อเหมือนกัน

พวกเราถึง Ibarra ราวๆสิบเอ็ดโมง ปีเตอร์และจิมมีพาไปเยี่ยมเพื่อน
ชาวสวิส ซึ่งตั้งหลักฐานอยู่ที่นั่นหลายปีมาแล้ว มีโรงงานทำเนยเล็กๆ
อยู่ในบ้าน แมบ้านก็เป็นชาวสวิสควยเหมือนกัน มีลูกชายเล็กๆสองคน
ทราบดีว่ามีลูกสาวและลูกชายคนโตเรียนอยู่ที่สวิส ทั้ง 2 คนผิวเมือเขียวให้
พวกเราพร้อมรับประทานอาหารกลางวัน อาหารเป็นแบบของที่นี่เพราะ

แม่ครัวเป็นคนพื้นเมือง จำได้ว่าได้ชิม llapingachos เป็นครั้งแรก มี

เครื่องเคียงคือ fritada (หมูเค็ม) และสลัดน้ำมันพืช หัวผักกาดแดง remolacha กับแครอท แต่ดูเหมือนจะไม่มีซूप เหมือนที่เคยกินที่หอพัก แต่จิมมีอธิบายให้ฟังว่า llapingachos เป็นอาหารจานพิเศษคล้ายๆ กับขนมหัวผักกาดของเรา กินโดยไม่ต้องมีซूपเหมือนอาหารประจำวันธรรมดา แต่มันอร่อยเสียจนจานสะอาด และต้องงัดเอาเนยแข็งเปรี้ยวๆ และขนมปังแผ่นขาวๆ ออกมาจากถุงที่วางไว้ใต้โต๊ะตั้งใจจะเอาออกมารวมวงอาหารควย เพื่อเติมช่องว่างในกะเพาะที่มันยังมีอยู่ แต่ถูกปีเตอร์ปลื้มใจหามเอาไว้อะไรและใครอธิบายให้หลังว่า ธรรมเนียมฝรั่ง เมื่อเขาเชิญกินข้าวควย แขนงจะงัดเอาข้าวปลาอาหารที่ติดตัวมารวมควยไม่ได้ น่าเกลียด... เราก็เถียงว่า มันจะน่าเกลียดยังไง ก็ไม่ได้เป็นการเชิญแบบ formal เจ้าของบ้านไม่รู้อะไรว่าพวกเขาจะไปกัน แล้วเวลาที่พวกเราไปถึงก็จวนจะถึงเวลาอาหารกลางวัน เลยเวลาทำอาหารไปแล้ว (จะเค็มน้ำก็แทบไม่ทัน) ก็เพราะยังงั้นเองเลยใครชิมกันคนละนิดเดียว... แต่ปรากฏว่า คอนซอร์ตเมลซากลั๊บบปีเตอร์เองแหละเป็นคนแรกที่ถามถึงขนมปังกับเนย และหลังจากที่กินกันจนหมดแล้ว ปีเตอร์ก็บ่นว่า เรานี่ "เซอ" ขนมปังสีขาวแห้งๆ แบบนี้ ฝรั่งเขาไม่กินกันหรอก เนยเปรี้ยวๆ นี้ก็เหมือนกัน... คินะ ที่พูดทีหลัง ถ้าซิงพูดเสียก่อน ออก!

เรายังนึกถึงรสชาติของ llapingachos ไม่หาย นานๆ ใครชิมมันฝรั่งที่ต้มแล้วบดใสเกลือ ใส่เนยที่เรียกว่า puré และมันฝรั่งทอดที่กินกับ cheeseburger นั้น มีรสผิดกัน จานพิเศษจานอร่อยชื่อว่า ทำงายควย... ต้มมันฝรั่งแล้วบด ใสเกลือ ใส่น้ำมันหมู เนยเหลวและคนหอม หันละเอียดยก คดถูกให้เข้ากันดี จะใสสีเหลืองนวลน้อยก็ไ้ ปั้นเป็นก้อนกลมๆ แล้วก่ให้แบน (คล้ายๆ ทำซาลาเปาทอด) แล้วยัดใส่ควยเนยแข็งชิ้นเล็กๆ (เนยที่ใส่ทำพิซซาก็ได้) ปั้นให้เป็นก้อนกลม ทอดบนกะทะแบนแบบทำขนมบาบีน ทาน้ำมันหมูนิดหน่อย ทอดไฟอ่อนๆ กลับไปกลับ-มาให้เหลืองกรอบทั้งสองข้าง, กินกับหมูเค็ม เนื้อทอด หรือจะกิน

เปล่านั้นก็ได้ กับสลัดผักแบบต่างๆ แต่ตามคำร่ำบอกว่า ถ้าจะให้สมบูรณ์แบบจริงๆ ของทำซอสุราคหนาและกินกับไซดาว..ซอสก็ทำง่ายๆ..

ต้มไซหนึ่งพอง แล้วทุบกระเทียม คนหอมหั่นละเอียด แล้วผัดในน้ำมันหมู่นิดหน่อย เติมพริกป่น(ชนิดไม่เผ็ด เพราะต้องการไซสีเท่านั้น) ผัดให้หอม เติมนม(หรือกะทิ)ประมาณ 1 ถ้วย บีขนมทิ้งชั้นเล็กๆ ใส่น้ำลงไปถ้วยประมาณ 1 ถ้วย หรือจะไซขนมปังปิ้งก็ได้ ตั้งไฟต่อไปจนได้ออกบดไซคมีให้ละเอียดแล้วใส่ลงไป คนให้เข้ากันจนเป็นครีมข้น เติมเกลือชิมดูรสตามชอบ ไซสุราคหนา วางทับด้วยไซดาว..

งานนี้ให้ทั้งแป้ง ไขมัน โปรตีน ถ้าอยากจะทำเพิ่มโปรตีนอีก ก็เติม fritada อีกชิ้นหนึ่งก็ได้

นึกขึ้นมาได้อีกแล้ว เรื่องที่ปีเตอร์ห้าม เรื่องธรรมเนียมของคนอเมริกัน เรื่องของธรรมเนียมมันเปลี่ยนแปลงยาก จำได้ว่า ครั้งหนึ่งเคยมีเพื่อนเป็นคนอเมริกันอยู่สองสามครอบครัว เป็นพวกซุกน้ำมันของบริษัท TEXACO. นึกกันไปปิกนิกนอกเมือง ทางคนทางก็เตรียมอาหารกลางวันกันไป เราเป็นแขกของครอบครัวหนึ่ง เลยไม่ต้องเตรียมอะไรไป เมื่อถึงเวลากินข้าวกลางวัน เรานึกว่าทุกๆ ครอบครัวจะมานั่งรวมกันเป็นวงใหญ่แล้วแลกเปลี่ยนอาหารกันกินเหมือนคนไทยเรา แต่เปล่า ทางคนทางแยกกันออกไปหาที่นั่งกินกันแต่ละครอบครัวห่างๆกัน ..มันแปลก ขั้รถตามกันไปเป็นพรวน แต่ไปแยกกันกินคนละที่คนละทาง ธรรมเนียมอันนี้เราไม่อยากจะลืมหูลืมตาตามไปเลย

รถเมลวิ่งเขาเซค Calderon อีกครั้งหนึ่ง เป็นเวลาพลบค่ำพอดี มองเห็นแถบเหนือของคิโตอยู่เบื้องกลาง ดวงไฟระยิบระยับกระจายไปทั่วสวยเหมือนดวงดาว สวยเหมือนดวงดาวในคืนข้างแรม แต่เมื่อรถวิ่งเข้าสู่ตัวเมืองแล้ว ภาพนั้นก็หายไป กลายเป็นความจืดจางสนของผู้คนและรถราที่วิ่งกันขวักไขว้..

ในวันรุ่งขึ้น เราไปติดคอของที่นั่งเครื่องบินเพื่อกลับไมอามี ก็ต้อง

บินกับ"เอควาโทเรียน่า"ตามเคย ยังฉุนใจอยู่นิดหน่อย เพราะมีสอง รอยคอลลาร เศษๆ เป็นเพื่อนเดินทางกับกล่องถายรูปราคาแพงอยู่ในมือ

ยังเหลืออยู่อีกคันเดียวสำหรับยาคีโต แต่ก็ไม่ได้เข้าไปไหน ปีเตอร์ พาไปเลี้ยงชาวเย็นที่ร้านขายอาหารเยอรมัน **BRAUN HAUS** ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับหอพัก ซึ่ง"แฟน"คนหนึ่งของปีเตอร์ทำงานเป็นแคชเชียร์อยู่ที่นั่น..

Lisa เป็นคนสวยแบบลาตินแท้ ตัวเล็กๆ รูปร่างดีมาก ผิวสีอบเชยปน จมูกโค้งมาก ตาก็โตมาก และขนตาก็ยาวมากด้วย ส่วนที่พอจะเทียบ- เคียงกันได้กับคนไทย ก็มีแต่ความสูงกับสีของผิวเท่านั้นเอง เราเคย ไปค้นหาซอซนาคที่เคยใช้ในเมืองไทย คนขายบอกว่า..เบอร์นี้ไม่ ทำขายหรอก มันเป็นขนาดของเด็กอายุ 12 ขวบ ซึ่งยังไม่ใส่กัน... เราก็กินทำตัวเป็นเด็กอายุ 12 ขวบเรื่อยมา โดยที่ไม่ใส่เหมือนกัน

อาหารเย็นมือนั้น เป็นอาหารแบบเยอรมัน จานเปลใหญ่ จำชื่อของ มันไม่ได้แล้ว แต่มี **sauerkraut** อยู่ด้วยแน่นอน เรานั่งกินไป ภาทิเตอร์นั่ง กอด"ลิซ่า"ไปเพลิน จนเกือบหมดจานเปล ปีเตอร์นั้นไม่ค่อยกิน เพราะ มัวแต่หวังเรื่องอื่นอยู่ เราเลยอิมแปร์อยู่คนเดียว ปีเตอร์แปลกใจที่ เห็นเรากินคนเดียวเกือบหมด เราเลยแกล้งตัวว่า เราเสียสุขภาพของ สิ่ง มากินแล้วมัวไปกอดผู้หญิงอยู่ทำไม เรารู้สึกช่วยใจ แต่ไม่โช้ที่ปีเตอร์ หาวาเราตะกละหรือก แต่เพราะมีคนมานั่งกอดกันอยู่ตรงหน้าตาหาก ก็เป็น"ธรรมเนียม"อีกนั่นแหละ ธรรมเนียมของประเทศหนึ่งซึ่งอยู่อีก ซีกหนึ่งของโลก เรื่องแคะเนื้อตองตัวกันระหว่างชาย-หญิง จะเป็น แฟนกันหรือเปลาก็ไม่สำคัญ ถ้าเราไปทำทำรังเกียจ(เพราะไม่ใช่ ธรรมเนียมของเรา). เขาตองตำหนิเราวาเป็นคนไรภคร์ศึกษาอย่าง แนนอน

วันรุ่งขึ้นที่สนามบิน. Scene เดิม ว่าลาปีเตอร์และจิมมี่แล้ว ก็เดินไป เสียภาษี เข้าคิวตรวจหนังสือเดินทาง.. เดินผ่านเครื่องเอกซเรย์.. แล้วเดินไปกมๆ เงยๆ ดูของตามตู้ในร้านขายของ"ปลอดภาษี"ซึ่งไม่มี

อะไรน่าสนใจ แล้วก็นั่งคอยจนถึงเวลาขึ้นเครื่องบิน หอบโค้ทตัวหนา และหนักตัวเต็ม ยึดกับ azafata นึกหนึ่งแล้วเดินไปหาที่นั่ง จับเสื้อโค้ทโยนขึ้นไปเก็บไว้ในที่เก็บของ แล้วเราก็ไม่ลืมที่จะค้นหาถุงสำหรับเก็บของเก่าเอามาไว้ใกล้ๆมือ.. รัค เข็มขัด.. ฟิงพันัก.. หลับตา...

แล้วก็กายของเก่าตามปกติเมื่อเครื่องบินวูบวาบตอนไต่ลงที่ "ปานามา" อีกครั้งหนึ่งที่เราเดินซุ่มๆเข้าไปที่พัสดุโดยสาร คราวนี้ตัดสินใจซื้อฟิลเตอร์ skylight อันหนึ่งปิดหน้าต่างเอาไว้ แล้วขึ้นไปนั่งพลิกไปพลิกมาบนเครื่องบินต่อไปจนกระทั่งร่อนลงที่ไม่อาม่อีกครั้งหนึ่ง.. คราวนี้ Scene เปลี่ยนไป เปลี่ยนอย่างรวดเร็ว แต่เราเตรียม "ทำใจ" เอาไว้แล้ว เรามีความรู้สึกอาย แทนที่จะตกใจที่ถูกตำรวจตรวจคนเข้าเมืองคนพบ Green card (Social Security card) บัตรขององค์การประกันสังคมของสหรัฐอเมริกา ซึ่งผู้ที่มีรายได้จากหน่วยงานของรัฐ, รัฐวิสาหกิจหรือกิจการของเอกชน ต้องมี ซึ่งเราดูไม่รู้อะไรสักอย่างก็คิดว่าอยู่ตลอดเวลา หากไม่เชื่อมั่นเป็นของ "คองห้าม" สำหรับผู้ที่มีวิชา "นักท่องเที่ยวนัก" ทำฉีกกฎหมาย! เรายังจำได้คือคิดหาจนกระทั่งบ๊คน เมื่อคุณจาแกยัก "บัตรเขียว" ไปแล้ว และซิคชาวซ่าจากหนังสือเดินทางแล้ว คุณจาแกยักทำสูร พุกกับเราว่า.. แก่เกิดก่อนเราสิบวันเท่านั้นเอง อยากจะไปตอรองกับจาวนายของแกที่ในเมืองวันจันทร์ (วันนั้นเป็นวันศุกร์บาย) หรือเราจะกลับก็ดีกว่าใจ.. แล้วคุณจาแกยักส่งพัสดุตำรวจคนหนึ่งมาให้เรา ไม่ได้ให้มาเป็นเพื่อนคุยแกล้งหรือ แต่ส่งมาให้ "คุม" เรา กันนี้ ยังกะเล่นหนึ่ง เราจะมีปัญหาหนีไปไหน.. รู้สึกปวดหนึบๆขึ้นมาอีกแล้วที่เขาทองนั่งพักอย่างง่วงๆอยู่ครู่ใหญ่ คุณพลตำรวจคุมคนนั้นเดินวนเวียนอยู่ข้างๆ เราไปห้องน้ำ พลาดตำรวจคุมคนนั้นก็เดินตามไปตึกๆและยื่นเฝ้าอยู่หน้าห้องน้ำ เราไปนั่งกินข้าว แก้วไปนั่งเฝ้า.. ตึกอยู่หลายตลบ ถ้าจะอยู่สู ตองคอยไปอีกสองวัน มีเงินอยู่นิดเดียว ค่าโรงแรม ค่าอาหารไหนจะถูกคุมตัวอยู่ตลอดเวลา แล้วถ้าสูไม่ได้ก็จะถูกส่งตัวกลับทางเรือ

หรือไม่ก็คิดคุกอยู่ที่ไมอามี หรือทั้งสองอย่าง... เรามีค่าเครื่องบินพอ
กลับคิโต กลับไปรบกวนปีเตอร์อีกว่า แล้วยกเอาทางแก๊สที่หลัง เรา
ตัดสินใจกลับคิโตอีกครั้ง เมื่อเราไปที่ชายตัว "เอควาโตเรียนา" เพื่อ
ขอซื้อตั๋วกลับคิโต ทุกคนก็แปลกใจ ก็เพิ่งมาตั้งหยกๆ จะกลับอีกแล้ว
แต่เมื่อทุกคนเห็นคุณพลตำรวจตามหลังเรา แจกก็เข้าใจกัน และดูเหมือน
Señor หัวหน้าฝ่ายบริการของเอควาโตเรียนา ที่หน้าตาคลายๆ "เนรูท"
คนนั้นคอยช่วยเหลือ ช่วยโทรศัพท์ทางไกลถึงที่ทำงานของสายการบิน
ในคิโตให้แจ้งปีเตอร์ให้มารับเราที่สนามบิน และช่วยรับเวร "คุมกัน"
จากพลตำรวจผู้หนึ่งทันที เมื่อเราซื้อตั๋วเครื่องบินแล้ว หนีไม่ได้ เพราะ
ต้องผ่านตำรวจอีกพวกหนึ่งซึ่งคอยตรวจหนังสือเดินทางขาออก ซึ่งถ้า
ไม่มีเราผ่าน ทางบริษัทการบินท่องเที่ยวแอร์อน เราขึ้นเครื่องบินไปแล้ว
นั่นแหละ หมกเรื่องของไมอามี คอยจ้องจับคนอันต่อไป มันเป็นหน้าที่
การงานของเขา เรื่องของเราก็คือ ต้องคอยหาทางสุดโต่งไปกับตำรวจ
ที่คิโต... เครื่องบินออกกลางดึกอีกตามเคย ในช่วงที่คอย ต้องทนคุย
เรื่องสารพัดกับพวกช่างคุยทั้งหลายที่บริษัทการบิน เราเหนื่อยทั้งกาย
ทั้งใจ นิ่งสับปะรงกไปบาง ฟุบหลับไปบาง จนถึงเวลาเครื่องบินออก
เดินไฉฉะไปขึ้นเครื่องบินอีกครั้งหนึ่ง ทุกอย่างก็เป็นไปอย่างที่เคยเป็น
แต่เพียงรู้สึกหนักอึ้งมากกว่าเที่ยวก่อน รู้สึกท้อแท้หอบอกไม่ถูกแต่
ส่วนลึกบอกเราว่า... ใหม่มันเป็นไป... ทำใจ... ทำใจ

เที่ยวกลับเที่ยวนี้ เครื่องแวะลงส่งผู้โดยสารที่เมือง **Guayaquil**
(เมืองท่าใหญ่และสำคัญที่สุดของเอควาโดร) เราเลยถือโอกาสโทร -
ศัพท์ทางไกลที่สนามบิน **Simon Bolivar** (ชื่อประธานาธิบดีคนหนึ่งของ
เอควาโดร แต่เป็นชาวเวเนซุเอลา) โทรฯ ถึงปีเตอร์ แต่ปรากฏว่า
ปีเตอร์กลับเมือง **Esmeraldas** ไปแล้ว แต่เมื่อเราถึงคิโต ที่สนามบิน
เราพบจิมมี่ยืนคอยอยู่... โลงใจไปที่ โลงใจเป็นครั้งที่สอง
ครั้งแรกเมื่อเราหลบการตรวจจวฯ ไปได้ เพราะเจ้าหน้าที่การบินพา

เราลัดเลาะนอกเส้นทาง..จิมมีเดินเข้ามาเกาะแขนและจูบแก้มเราเบาๆตามธรรมเนียมของที่นี่ มันเป็นธรรมเนียมแต่เราก็ยังอึดใจกระ-
 คากใจไม่ได้ แต่ในสภาพที่เรากำลังประสบอยู่ในขณะนั้น มันทำให้เรา
 หุมความอายเหนียวไปตั้งครึ่งคอน เรานั่งปรึกษากับจิมมีอยู่นานที่ท่า-
 นั่งหน้าสนามบิน และจำได้ว่าเรายังมีกะใจซ้อช็อคโกแลตที่สนามบิน
 ไม่อามีไปฝากจิมมีดูใหญ่ จิมมีเองก็ตืออกจิตใจที่โศกซิมของอรอยซึ่งไม่ใ้
 ลืมรสมานาน จิมมีเกิดที่รัฐมอนทานา เรียนจบวิศวกรรมไฟฟ้า เลยไ้
 ทำงานที่โรงไฟฟ้าประจำ Esmeraldas เป็นช่างออกตรวจตราดูแลพวก
 ไฟฟ้า, เส้าไฟฟ้า ซึ่งออกจะเป็นงานที่เหมาะสมมาก เพราะจิมมีเอง
 มีความสูงพอกับเส้าไฟฟ้า..อีกหลายปีต่อมา เราไ้รับส.ค.ส.จาก
 จิมมี ทรูว่าอายุที่"ซาอา" คงจะมีครอบครัวอายุที่นั้นเพราะจากบัตร
 ส.ค.ส.บ่งว่าจากจิมมีและแบบจัดสิน

ผลสุดท้าย เราก็ต้องกลับมาอีกครั้งหนึ่ง..คือ..เราอธิบายไม่
 ไ้ว่า บริษัทการบิน"เอควาโดเรียนา"ทำยังไง จึงทำให้เราผานการ
 ตรวจของศมฺ.โดยไม่มีปัญหาเหมือนไม่อามี อาจจะเป็นเพราะประเทศ
 ของเขายังค่อนข้างรับคนต่างประเทศ แต่คนอย่างเราไม่ไ้มีเงินลานสำ-
 หรับจะไปลงทุนตั้งโรงงานหรือบริษัทใหญ่ๆในเอควาโดร เหมือนชนชั้น
 นายทุนทั้งหลาย เรามีเงินอยู่แค่ 50 ดอลลาร์..เขาคูงเห็นแก่ตาค้าๆ
 หี้ยๆของเรามากกว่า จะส่งเขากระดาษที่นั้น ก็เสียค่าขาวเปล่าๆ

คราวนี้ไปแวะหอพัก"เบธานี"เพียงหนึ่งวัน เพื่อปรึกษาหารือ
 กับเจ้าของหอพัก เพื่อช่วยหาที่พักใหม่ให้ควย ที่ถูกกว่าที่นั้น จิมมีแนะ
 นำให้หาห้องว่างในครอบครัวที่พูดภาษาอังกฤษไ้..บังเอิญพี่สาวของ
 เจ้าของ"เบธานี"นั้นเอง มีห้องว่างในบานให้เราเช่าชั่วคราวก่อน
 และอยู่ไม่ไกลจาก"เบธานี"มากนัก เราสบายใจที่ว่า ลูกสาวของ
 เจ้าของห้องพูดภาษาอังกฤษไ้ค้มาก เพราะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ
 อยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง เคยเป็นนักเรียนทุนรัฐบาลไปเรียนที่รัฐ

Wisconsin สหรัฐอเมริกามาแล้วด้วย..เหมาะ..เราจะโค้หัดพูดภาษา
 สเปนด้วย ชื่อ Laura สวย ตาคำขลิบ ขุนตาคกหน้าเป็นป็นเหมือนขนตา
 ตุ๊กตา ผมคำหยักโก้ศก ผิวขาว ซึ่งแตกต่างกับคุณแม่ของเธอ ซึ่งมีผมสี
 ทองแดง ตาสีฟ้า สูงขาว..ลาอูรา อาจจะเหมือนคุณพ่อของเธอก็ได
 ซึ่งโค้เสียชีวิตไปแล้ว มีพ่อเลี้ยงเป็นคนผิวคล้ำ ลาอูรา ก็ใจที่เรารู้
 ไปพักอยู่ควย รับจัคห้องโห้อย่างดี อยู่คิคห้องน้ หนาตางคานหนึ่ง
 อยู่ทางสวนคอกไม้ บานเป็นแบบเกาสรางควยไม้ผสมอิฐ เป็นแบบชั้น
 ครุง แต่ครุงที่ว้าไม้โค้อยูขางบนอยางเมืองไทย แทกลับลงไปอยู่ขาง
 ลาง ไซ้เป็นคร้วและโรงรถ

ลาอูราพูดภาษาอังกฤษกับเราตลอดเวลา เราเคยบอกเธอว่า พูด
 ภาษาสเปนกับเราบางซี แต่เธอกลับโยนคิคภาษาอังกฤษ-สเปนเลมโตมา
 ไหเราทอง..ความจริงเราไม่คอยเขาใจมากนักเมื่อลาอูราพูดภาษา
 อังกฤษแบบเอควาโคโร มักจะออกเสียงตัว"ณ"(แมกน)ไม้โค้ จะออก
 เสียงเป็น"แมกง"ไปหมค เช่นคำว่า"ณ"จะออกเสียงเป็น"อง" ถ้า
 คนชื่อ"บ้งอร"ก็จะกลายเป็น"บอง อง" ถ้าเรียกกันเร็วๆก็จะเพี้ยน
 เป็น"บอง บอง"ไป..เรียกกันยั้งงั พิไทยไม่ชอบนะ

จดหมายฉบับที่ 5 จากคิโค้..